

עצמם ויקבלו עליהם סוד זה, והفسוק מעיד שברממה. וכן, במעשה זמרי בן סלא שפסל את הסוד הזה. ויעקב אמר, בסודם אל תבא נפשי. מי זו נפשי? זו נפש שנכנשת ונאנחת בברית העליונה למלחה,

ונקראה נפש ארוור החיים. בקהלם אל תהדר כבוי, הרי פרשיה, כמו שנאמר (במדבר ט) ויקהל עליהם קורת. אל תהדר כבוי - זה כבוד ישראל סתם. ולכן לא ברך אותם אביהם, משום שהעללה אותם למשה. רבי חייא אמר, מהפוסקים הללו (מושם קד) [משמע] שלא נאחז זה בזיה, והцентр ביה. ולכן יש בו הפל, ואין לך דור בעולם שלא יורד דין שלהם לקטרג בעולם, ומתרבים המחרורים על הפתחים של בני אדם. הנה לך הפל מהןך.

יהודיה אתה יודוך אחיך ידק בערף אייביך וגנו. רבבי יוסי פתח, (תholim קד) עשה ירעם למוסעים וגנו. עשה ירתם, כדי לקdash בו ראשי חדשים וראשי שנים. ולעולמים הלבנה מAIRה רק מן השמש, וכששולטת השמש - לא שולטת הלבנה, וכשהתבונת השמש, אז שולטת הלבנה, ואין חשבון לבנה אלא רק כ奢מתקבנת השמש.

ושניהם עשה הקדוש ברוך הוא לאריך, זהו שפטות (בראשית א) ויפן אתם אליהם בركיע השמים להאריך על הארץ וגנו. ורוי לאתת - אלו שבתות, שפטות (שםות לא) כי אותן היא. ולמוסעים - אלו ראשי חדשים. וילשנים - אלו ראשי שנים. שיחיו אמות העולם עוזים חשבון לשמש, וישראל ללבנה.

באנשי שכם, דיגזרון גרים יהו ויקבלו עלייהון hei סוד. וקרא אסחד, במרמה.תו בעובדא דזמרי בן סלא, דפסל hei סוד. ויעקב אמר בסודם אל תבא נפשי. Mai נפשי. דא נפשא דעתאלת ואתאחרת בברית עלה לעילא, ואקרי נפש צורא דחוי.

בקהלים אל תהדר כבוי. הא אוּקמוֹה, פמה דעת אמר, (במדבר ט) ויקהל עליהם קורת. אל תהדר כבוד ישראל סתם. ועל דא לא בריך לוון אביהון, בגין דסליק לוון למשה. רבי חייא אמר, מהני קראי (חסר) (ובניש כת) (ס"א משפט) דלא אתא חד דא ברא, ואצטריד הци. ועל דא אית ביה כלא, ולית לך דרא בעלמא, דלא נתחא דינא דלהון לקטרגא בעלמא ואסגיאו מהדרי על פתהייה דבני נשא, הא לך כלא. (ס"א הא לכבול :

חא):

יהודיה אתה יודוך אחיך ידק בערף אייביך וגנו. רבבי יוסי פתח, (תholim קד) עשה ירתם למוסעים וגנו. עשה ירעם בגין לקדשא ביה ריש ירחין, ויריש שתין. ולעלאין סירה לא נהיר אלא ממשא, ובכד שםשא שליט, סירה לא שלטה. כד אתכנייש שםשא, כדין סירה שאשלטה, ולית חושבן לסירה אלא כד אתכנייש שםשא.

ותרזוייהו עבר קדשא בריך הוא לאנחרא. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים בركיע השמים להאריך על הארץ וגנו. וחייב לאותות, אלין שבתות, דכתיב, (שםות לא) כי אותן היא. ולמוסעים, איןון יומין טבין. ולימים, אלין רישוי ירחין. ולשנים, אלין רישוי שנים. דלהון אומות העולם עבדין חשבון לשמש, וישראל לסירה.